

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) เพื่อศึกษาความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จในการประกอบการของผู้ประกอบธุรกิจประเภทที่พักในเขตพื้นที่ประจักษ์ สีนามิ พ.ศ. 2547 ประเทศไทย ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามวัดความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค ของวรรณวิภา ติวะนันทกร (2548) ซึ่งทำการปรับข้อความให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน พร้อมทั้งหาความเที่ยงและความเชื่อมั่นใหม่ ส่วนบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จของผู้ประกอบการ จะใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structure interview) เป็นรายบุคคลด้วยแบบสัมภาษณ์ และวิธีการสัมภาษณ์ของ ดร.ไมเคิล เฟรเซอร์ส นายกสมาคมจิตวิทยาประยุกต์นานาชาติ (International Association of Applied Psychology : IAAP) ซึ่งได้รับอนุญาตให้ผู้วิจัยนำมาใช้ได้ภายใต้การควบคุมดูแลและฝึกหัดของ ดร.อุบลวรรณภาวนานันท์ ผู้ทำโครงการวิจัยร่วมในประเทศไทย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจประเภทที่พัก ที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ประจักษ์สินามิ พ.ศ. 2547 ในประเทศไทย ซึ่งดำเนินการตั้งแต่หลังภัยพิบัติสินามิ พ.ศ.2547 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งข้อมูลจากกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ พบว่ามีจำนวนทั้งสิ้น 152 ราย ซึ่งกระจายอยู่ใน 4 จังหวัด คือ กระบี่ ตรัง พังงา และภูเก็ต

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental sampling) จำนวนทั้งสิ้น 112 ราย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบไปด้วยตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ดังนี้

ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

1. ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (Adversity quotient) แบ่งออกเป็น

4 มิติ คือ

1. การควบคุม (Control)
2. สาเหตุและความรับผิดชอบ (Origin and ownership)
3. ผลกระทบ (Reach)
4. ความอดทน (Endurance)

2. ตัวแปรด้านบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial orientation) แบ่งออกเป็น 6 ลักษณะ คือ

1. ลักษณะความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy orientation)
 2. ลักษณะความมีนวัตกรรม (Innovativeness orientation)
 3. ลักษณะความกล้าเสี่ยง (Risk Taking orientation)
 4. ลักษณะความก้าวร้าวในการแข่งขัน (Competitive aggressiveness orientation)
 5. ลักษณะความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ (Stability and learning orientation)
 6. ลักษณะความใส่ใจในความสำเร็จ (Achievement Orientation)
3. ตัวแปรด้านภูมิความรู้ความชำนาญ (Human capital) แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ
1. จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา (Education year)
 2. ความชำนาญในวิชาชีพ (Skill)
 3. ประสบการณ์ในการบริหาร (Experience in management)

ตัวแปรตาม ประกอบด้วย

ความสำเร็จ (Success) ของผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พัก ในเขตพื้นที่ประสบภัยคลื่นสึนามิ พ.ศ. 2547 วัดจากผลรวมของการวัดความสำเร็จของผู้ประกอบการใน 10 ด้าน ดังนี้

1. แนวโน้มของกำไร
2. แนวโน้มของจำนวนลูกค้า
3. แนวโน้มของยอดขาย
4. แนวโน้มของธุรกิจโดยรวม

5. การประเมินความสำเร็จโดยผู้อื่น
6. ความพึงพอใจในความสำเร็จ
7. ความพึงพอใจในฐานะเจ้าของกิจการ
8. ความพึงพอใจในรายได้
9. จำนวนพนักงานในปัจจุบัน
10. มูลค่าของเครื่องจักรและอุปกรณ์หากมีการขายกิจการ
11. การประเมินโดยผู้สัมภาษณ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แยกออกเป็น 2 ส่วนหลัก คือ เครื่องมือที่ใช้วัดความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค เป็นแบบสอบถามของวรรณวิภา ติวะนันท์ทกร (2548) ซึ่งได้ทำการพัฒนาขึ้นตามแนวคิดของสตอลท์ โดยมีความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดโดยรวม มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .93 สำหรับในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการปรับข้อความให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน และเหมาะกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา อีกทั้งได้ทำการหาความเที่ยง (Validity) และ ความเชื่อมั่น (Reliability) อีกครั้งหนึ่งด้วย

ส่วนที่สอง คือ เครื่องมือที่ใช้วัด บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ เป็นแบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม และแบบประเมินผู้ถูกสัมภาษณ์ของ ดร.ไมเคิล เฟรเซอร์ส ที่ทำการหาความเที่ยงตรงในเนื้อหา (Content Validity) โดยการแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทย (Translation) และทำการแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ (Back translation) อีกครั้ง โดยผู้เชี่ยวชาญทางภาษาและตรวจสอบความตรงของเนื้อหากับต้นฉบับโดยผู้ออกแบบ คือ ดร. ไมเคิล เฟรเซอร์ส จนเป็นที่ยอมรับเห็นพ้องกัน (วรรณภา ฉายาวัดมนะ, 2544)

ผู้สัมภาษณ์ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้วิจัยและผู้ช่วย คือ คุณปรมาภรณ์ เอกอมรพันธ์ และเพื่อให้การสัมภาษณ์มีความเชื่อมั่นสูง ผู้สัมภาษณ์จึงเข้ารับการฝึกการสัมภาษณ์กับ ดร.อุบลวรรณ ภวานันท์ โดยทำการฝึกหัดกับกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการ และใช้ข้อคิดเห็นต่อการสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างสัมภาษณ์เป็นข้อมูลในการปรับปรุงฝึกหัดสัมภาษณ์ ซึ่งใช้เวลาประมาณ 2 สัปดาห์ หลังจากนั้นจึงทำการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

ส่วนที่ 1 : เครื่องมือที่ใช้วัดความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

แบบสอบวัดความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค ผู้วิจัยได้นำแบบวัดของวรรณวิภา ติวะนันทร (2548) ซึ่งใช้วัดนักธุรกิจอิสระองค์หนึ่งของบริษัทแอมเวย์ ทำการปรับข้อความให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน และเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่ฟัก โดยมีมิติของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค 4 มิติ คือ

1. การควบคุม (Control)
2. สาเหตุและความรับผิดชอบ (Origin and ownership)
3. ผลกระทบ (Reach)
4. ความอดทน (Endurance)

ลักษณะของแบบสอบวัดเป็นแบบรายงานด้วยตนเอง ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าตามระดับความรู้สึก 5 ระดับ คือ

ระดับ 1	ความรู้สึกจะอยู่ใกล้เคียงกับข้อความทางซ้ายมือมากที่สุด
ระดับ 2	ความรู้สึกจะอยู่ใกล้เคียงกับข้อความทางซ้ายมือรองลงมา
ระดับ 3	ความรู้สึกจะอยู่ระดับปานกลาง เท่าๆ กันทั้งข้อความทางซ้ายและทางขวามือ
ระดับ 4	ความรู้สึกจะอยู่ใกล้เคียงกับข้อความทางขวามือรองลงมา
ระดับ 5	ความรู้สึกจะอยู่ใกล้เคียงกับข้อความทางขวามือมากที่สุด

ซึ่งได้มีการทำการวิเคราะห์ความเที่ยง (Validity) ด้วยวิธีดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruency) โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ใช่ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านธุรกิจที่ฟัก จำนวน 3 ท่าน พิจารณาว่า แบบสอบถามที่ใช่มีความสอดคล้องกับนิยามของตัวแปรที่จะวัดหรือไม่ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านเห็นพ้องกันว่าแบบสอบวัดความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคที่ใช้ในการเก็บข้อมูลนั้น มีความสอดคล้องกับนิยามของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคในทุกมิติ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัด ด้วยการวัดความคงที่ภายใน (Internal Consistency) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) พบว่ามีระดับความเชื่อมั่นโดยรวมเท่ากับ .90 นอกจากนี้ยังพบค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาในแต่ละมิติ ดังนี้

1. การควบคุม (Control) ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ 0.72

2. สาเหตุและความรับผิดชอบ (Origin and ownership) ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ 0.73
3. ผลกระทบ (Reach) ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ 0.72
4. ความอดทน (Endurance) ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ 0.76

ส่วนที่ 2 : เครื่องมือที่ใช้วัดบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำนึก

เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม และแบบประเมินผู้ถูกสัมภาษณ์ของ ดร.ไมเคิล เฟอร์เชอร์ส ที่ได้รับอนุญาตให้ผู้วิจัยนำมาใช้ได้ภายใต้การควบคุมดูแลและฝึกหัดของ ดร.อุบลวรรณ ภวากานันท์ ผู้ทำโครงการวิจัยร่วมในประเทศไทย ซึ่งได้มีการทำการหาความเที่ยงตรงในเนื้อหา (Content Validity) โดยการแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทย (Translation) และทำการแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ (Back translation) อีกครั้ง โดยผู้เชี่ยวชาญทางภาษาและตรวจสอบความตรงของเนื้อหาต้นฉบับโดยผู้ออกแบบ คือ ดร. ไมเคิล เฟอร์เชอร์ส จนเป็นที่ยอมรับเห็นพ้องกัน (วรรณภา ฉายาวัดมนะ, 2544)

เครื่องมือที่ใช้วัดบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ

ลักษณะเครื่องมือที่ใช้วัดบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ 6 ด้าน มีดังต่อไปนี้

1. ลักษณะความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy orientation)

วัดจากข้อคำถาม 2 ข้อ ซึ่งเป็นข้อคำถามทางบวกในแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) มี 5 อันดับภาค โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยประเมินทำการผู้ประกอบการ ซึ่งเมื่อหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สัมภาษณ์ (Interrater Reliability) ได้ค่า r เท่ากับ .99 และค่าความคงเส้นคงวภายใน (Internal Consistency) คนแรก r เท่ากับ .85 คนที่สอง เท่ากับ .86

2. ลักษณะความมีนวัตกรรม (Innovativeness orientation)

วัดจากข้อคำถาม 6 ข้อ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ 3 ข้อ และแบบประเมินโดยผู้สัมภาษณ์อีก 3 ข้อ โดย เป็นข้อคำถามทางบวกทั้งหมดในแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) มี 5 อันดับภาค เมื่อนำคะแนนของผู้วิจัยและผู้ช่วย มาหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สัมภาษณ์ (Interrater Reliability) ได้ค่า r เท่ากับ .98 และค่าความคงเส้นคงวภายใน (Internal consistency) คนแรก r เท่ากับ .79 และคนที่สอง เท่ากับ .78

3. ลักษณะความกล้าเสี่ยง (Risk taking orientation)

วัดจากข้อคำถาม 5 ข้อ โดยใช้แบบประเมินโดยผู้สัมภาษณ์ 1 ข้อ เป็นข้อคำถามทางบวก โดยเมื่อนำคะแนนที่ได้จากผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย มาหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สัมภาษณ์ (Interrater Reliability) ได้ค่า r เท่ากับ .94 และ ข้อคำถามอีก 4 ข้อ เป็นข้อความทางลบที่วัดได้จากแบบสอบถาม ซึ่งข้อคำถามทั้ง 5 ข้อ เป็นแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) มี 5 อันดับภาค และเมื่อนำไปหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบแอลฟา (Coefficient Alpha) ได้ค่าเท่ากับ .80

4. ลักษณะความก้าวร้าวในการแข่งขัน (Competitive aggressiveness orientation)

วัดจากข้อคำถาม 3 ข้อ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่เป็นข้อคำถามทางลบทั้ง 2 ข้อ โดยแบ่งเป็น 5 ระดับ ตั้งแต่มากถึงน้อย และวัดจากข้อคำถามทางบวกในแบบประเมินโดยผู้สัมภาษณ์ 1 ข้อ ซึ่งเป็นแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) มี 5 อันดับภาค ซึ่งเมื่อนำคะแนนที่ได้จากผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย มาหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สัมภาษณ์ (Interrater Reliability) ได้ค่า r เท่ากับ .98 และค่าความคงเส้นคงวภายใน (Internal Consistency) ของผู้สัมภาษณ์คนแรก เท่ากับ .81 คนที่สอง เท่ากับ .80

5. ลักษณะความสม่ำเสมอและใฝ่ใจในการเรียนรู้ (Stability and learning orientation)

วัดจากข้อคำถาม 10 ข้อ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ 1 ข้อ ซึ่งเป็นข้อความทางบวก โดยแบ่งเป็น 5 ระดับ นอกจากนี้ยังได้จากแบบประเมินโดยผู้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นข้อความทางบวกอีก 1 ข้อ และจากการนำคะแนนของผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยมาหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สัมภาษณ์ (Interrater Reliability) พบว่าได้ ค่า r เท่ากับ 1.0 และค่าความคงเส้นคงวา (Internal Consistency) ของคนแรก เท่ากับ .83 คนที่สอง เท่ากับ .87 อีกทั้งนำข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็นข้อคำถามทางบวก 4 ข้อ ข้อคำถามทางลบ 4 ข้อ โดยข้อคำถามทั้ง 8 ข้อ เป็นแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) มี 5 อันดับภาค คำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบแอลฟา (Coefficient Alpha) ได้เท่ากับ .70

6. ลักษณะความใฝ่ใจในความสำเร็จ (Achievement orientation)

วัดจากข้อคำถาม 11 ข้อ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ 2 ข้อ โดยผู้ถูกสัมภาษณ์จะเป็นผู้ประเมินตัวเอง ตั้งแต่ระดับ 1 ถึง 5 และวัดจากแบบประเมินโดยผู้สัมภาษณ์ 2 ข้อ เป็นข้อความทางบวก และเมื่อนำคะแนนของผู้วิจัยและผู้ช่วย ไปหาค่าความคงเส้นคงวา (Internal Consistency) ของแต่ละคน พบว่าเท่ากับ .92 และ .91 ตามลำดับ สำหรับค่าความเชื่อมั่นระหว่าง

ผู้สัมภาษณ์ (Interrater Reliability) เท่ากับ 1.0 นอกจากนี้ยังวัดจากแบบสอบถามอีก 7 ข้อ เป็น ข้อความทางบวก 2 ข้อ และข้อความทางลบ 5 ข้อ ซึ่งข้อคำถามทั้งหมดเป็นแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) มี 5 อัตราภาค ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบแอลฟา (Coefficient Alpha) ได้ค่า เท่ากับ .56

เครื่องมือที่ใช้วัดภูมิความรู้ความชำนาญ

ลักษณะเครื่องมือที่ใช้วัดภูมิความรู้ความชำนาญ ทั้ง 3 ตัวแปร มีดังต่อไปนี้

1. จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา (Education year)

ได้จากข้อมูลจริงด้านจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษาของผู้ถูกสัมภาษณ์ โดยสัมภาษณ์ จากผู้ถูกสัมภาษณ์โดยตรง

2. ประสบการณ์ในการบริหาร (Experience in management)

วัดจากข้อคำถามทางบวก 1 ข้อแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) มี 5 อัตราภาค โดยผู้วิจัยกับผู้ช่วยจะประเมินประสบการณ์ในการบริหารของผู้ประกอบการ ซึ่งแบ่งระดับออกเป็น 1 ถึง 5 และเมื่อนำคะแนนที่ได้มาหาความเชื่อมั่นระหว่างผู้สัมภาษณ์ (Interrater Reliability) พบว่าได้ค่า r เท่ากับ 1.0

3. ความชำนาญในวิชาชีพ (Skill)

วัดจากข้อคำถามทางบวก 1 ข้อ ในแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) ที่มี 5 อัตราภาค โดยผู้วิจัยกับผู้ช่วยประเมินความชำนาญในวิชาชีพของผู้ประกอบการ โดยแบ่งระดับออกเป็น 1 ถึง 5 ระดับ ซึ่งความเชื่อมั่นระหว่างผู้สัมภาษณ์ (Interrater Reliability) เท่ากับ 1.0

เครื่องมือวัดความสำเร็จ

ลักษณะเครื่องมือที่ใช้วัดความสำเร็จในการประกอบการ ทั้ง 10 ตัวแปร มีดังต่อไปนี้

1. แนวโน้มของกำไร

วัดจากข้อคำถามจำนวน 1 ข้อ เกี่ยวกับแนวโน้มของผลกำไรย้อนหลัง 3 ปี จากปี 2547 และปี 2549 โดยมี 3 คำตอบ คือ เพิ่มขึ้น ไม่เปลี่ยนแปลง และลดลง

2. แนวโน้มของจำนวนลูกค้า

วัดจากข้อคำถามจำนวน 1 ข้อ เกี่ยวกับแนวโน้มจำนวนลูกค้า ย้อนหลัง 3 ปี จากปี 2547 และปี 2549 โดยมี 3 คำตอบ คือ เพิ่มขึ้น ไม่เปลี่ยนแปลง และลดลง

3. แนวโน้มของยอดขาย

วัดจากคำถามจำนวน 6 ข้อ โดยให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ทำการเปรียบเทียบยอดขายย้อนหลัง 3 ปี จากปี 2547 - 2549 โดยมี 3 คำตอบ คือ เพิ่มขึ้น ไม่เปลี่ยนแปลง และลดลง

4. แนวโน้มของธุรกิจโดยรวม

ใช้แบบสอบถามด้วยภาพของบรูเดิร์ล เพรสเซนดอร์ฟเฟอร์ และซิกเกิลอร์ (1992) เกี่ยวกับความสำเร็จโดยรวมของธุรกิจ ซึ่งมีคำตอบเป็นภาพกราฟแสดงแนวโน้มการเติบโตของธุรกิจจำนวน 8 ภาพ ดังนี้

- 4.1 กราฟเส้นตรงแสดงการเติบโตของธุรกิจอย่างรวดเร็ว
- 4.2 กราฟแสดงการเติบโตของธุรกิจอย่างรวดเร็วแต่มีการแกว่งตัว
- 4.3 กราฟแสดงการเติบโตของธุรกิจอย่างช้าแต่มีการแกว่งตัว
- 4.4 กราฟเส้นตรงแสดงการเติบโตของธุรกิจอย่างช้า
- 4.5 กราฟเส้นตรงแสดงการหยุดนิ่งของธุรกิจ
- 4.6 กราฟแสดงการหยุดนิ่งของธุรกิจที่มีการแกว่งตัว
- 4.7 กราฟเส้นตรงแสดงการถดถอยของธุรกิจ
- 4.8 กราฟแสดงการถดถอยของธุรกิจที่มีการแกว่งตัว

5. ความพึงพอใจในความสำเร็จเมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่ง

ผู้ถูกสัมภาษณ์ทำการประเมินความสำเร็จเมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่งในธุรกิจ โดยคำตอบเป็นมาตรวัดแบบลิเคิร์ต มี 5 อัตราภาค เรียงจากไม่ประสบความสำเร็จเลย ไปจนถึงประสบความสำเร็จมาก

6. ความพึงพอใจในฐานะเจ้าของกิจการ

ผู้ถูกสัมภาษณ์ประเมินความพึงพอใจในฐานะเจ้าของกิจการ โดยมีคำตอบเป็นรูปภาพหน้าคนทั้งหมด 7 รูป นอกจากนี้ยังให้วัดจากการที่ให้ผู้ประกอบการประเมินคำพูดของคน 2 คน ว่าผู้ประกอบการเหมือนกับคนใดมากกว่า เท่าไร

7. ความพึงพอใจในรายได้

ผู้ถูกสัมภาษณ์ทำการประเมินความพึงพอใจในรายได้ในปัจจุบัน โดยมีคำตอบ เป็นรูปภาพหน้าคนทั้งหมด 7 รูป

8. จำนวนพนักงานในปัจจุบัน

ได้จากการสัมภาษณ์ข้อมูลจริงจากผู้ถูกสัมภาษณ์ โดยให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เปรียบเทียบจำนวนพนักงานแบบปีต่อปี 3 ปี ย้อนหลัง คือ ปี 2548 เทียบกับปี 2547 และ 2549 เทียบกับปี 2548 ซึ่งจะให้คะแนน ดังนี้คือ เพิ่มขึ้น ไม่เปลี่ยนแปลง และลดลง เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า

9. มูลค่าของเครื่องจักรและอุปกรณ์หากมีการขายกิจการ

ผู้วิจัยให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ช่วยประมาณมูลค่าธุรกิจ ณ ปัจจุบัน หากมีการขายกิจการ

10. การประเมินโดยผู้สัมภาษณ์

วัดจากแบบประเมิน 1 ข้อ ด้วยข้อความทางบวกแบบลิเคิร์ตสเกล 5 อันตรภาคเกี่ยวกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ โดยเมื่อหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สัมภาษณ์ (Interrater Reliability) ของผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย พบว่ามีค่า r เท่ากับ 1.0

จากนั้นผู้วิจัยได้นำตัวแปรทั้ง 10 ตัวแปร มาวิเคราะห์หาความคงเส้นคงวาภายใน (Internal Consistency) พบว่าค่าสัมประสิทธิ์ทริแอลฟา (Coefficient Alpha) มีค่าเท่ากับ .70

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

1. ติดต่อขอความเห็นชอบจาก ดร.อุบลวรรณ ภวากานันท์ ในการนำแบบสัมภาษณ์แบบประเมินผู้ถูกสัมภาษณ์ และแบบสอบถามของ ดร.ไมเคิล เฟรเซอร์ มาใช้เพื่อการวิจัย
2. ติดต่อขอข้อมูลผู้ประกอบการประเภทที่พักที่ประกอบกิจการตั้งแต่หลังประสบภัยคลื่นยักษ์สึนามิ ที่ยังคงดำเนินกิจการอยู่จนถึงปัจจุบัน ซึ่งจดทะเบียนกับกระทรวงพาณิชย์
3. อบรมวิธีการสัมภาษณ์ และการประเมินผู้ถูกสัมภาษณ์ กับกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการประมาณ 2 สัปดาห์
4. ติดต่อขอนัดสัมภาษณ์กับผู้ประกอบการในกลุ่มตัวอย่าง
5. สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง พร้อมกับให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถาม จำนวนทั้งสิ้น 112 ราย
6. เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่ทำการประเมินเรียบร้อยแล้ว ลงรหัสข้อมูลแล้วทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จะนำมาวิเคราะห์ทางสถิติ ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัธยฐานเลขคณิต (Arithmetic Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. ทดสอบสมมติฐานที่ 1 ถึง 6 คือ สถิติที่ใช้ คือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product - Moment Correlation Coefficient)
3. ทดสอบสมมติฐานที่ 7 สถิติที่ใช้คือ การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบลำดับขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis)